

DAMMEN

Met Cock van Leeuwen in Kiev

Samen met leeftijdgenoot Cock van Leeuwen (Aalsmeer, 1956-2016), die op 24 juli totaal onverwacht overleed, deed ik in december 1989 mee aan een invitatie-toernooi in Kiev. Vorige week kwamen onze hotelkamer en haar veelpotige bewonertjes al kort ter sprake.

Daarmee wilde ik het sfeervolle hotel en de prachtige oude hoofdstad van Oekraïne allerm minst in diskrediet brengen, maar dammers zijn nu eenmaal verzot op anekdotes. Liefst van eenvoudige snit.

Van ons hotel liepen we iedere ochtend door besneeuwde straten naar de speelzaal. Die lag verborgen in de catacomben van het stadion van de fameuze voetbalclub Dynamo Kiev. Het was een roerige tijd voor het Sovjetimperium, want het IJzeren Gordijn was net gevallen. Oekraïense dissidenten roken hun kans en hadden hun schuilplaats verlaten.

Gewapend met grote spandoeken trokken ze in kleine groepjes, want de KGB keek mee, naar pleinen en parken.

Cock en ik waren de Russische taal, laat staan de Oekraïense, niet machtig. Uit het opgewonden geschreeuw van de dappersten, die vanaf een zeepkist de menigte tot opstand aanspoorden, viel echter moeiteloos op te maken dat hier geen communistische propaganda werd bedreven.

Het toernooi begon op 2 december met 14 deelnemers, met daarnaast een toernooi voor vrouwen waar Nederland Petra Polman en Erna Wanders in de strijd wierp. Voor Cock begon het toernooi niet goed. Hij verloor van de Pool Mikulic en kwam tegen veteraan Marat Kogan, die op het laatste moment als invaller was toegevoegd, niet verder dan remise. De rustige plattelander uit Aalsmeer zou ook in het vervolg niet zijn gebruikelijke niveau halen.

Misschien waren de overweldigende indrukken die we opdeden te veel, maar 37 jaar later besef ik, dat mijn aanwezigheid zijn nachtrust ook niet ten goede kwam. Waar Cock als een gedisciplineerde topsporter om elf uur zijn bed opzocht, begon voor mij pas de avond.

Sommige hotelkamers van spelers werden, bij gebrek aan normale kroegen, gezellige broedplaatsen van vertier. Er werd gezongen, gedronken en gegeten, gesneldamd om geld en wat al niet. Ook de kamer van hartsvriendinnen Petra en Erna was altijd een zoete inval. Als ik dan tegen het ochtendgloren onze kamer binnensloop, waar Cock vredig lag te snurken, werd hij altijd even wakker. De onder mijn schoenen krakende kakkerlakken bemoeilijkten het sluipen. Hij heeft zich er nooit over beklaagd. Buiten de toernooizaal beleefden we mooie avonturen. Zo bezoch-

ten we bij 7 graden onder nul een Europacupduel van Kiev tegen een Italiaanse club. Onze Braziliaanse metgezel Batista, die in het damtoernooi geen potten kon breken, wist het hele vak waarin we zaten met zijn temperament te begeisteren. Cock zat dan stilletjes te schuddebuiken van de lach.

Voor de terugreis per trein naar Moskou wisten we nog proviand te bemachtigen door in een lange rij aan te schuiven.

Toen de vlucht van Moskou naar Amsterdam werd geannuleerd, hebben we tenslotte via Londen net op tijd het thuisland bereikt om weer aan te schuiven voor een wedstrijd in de clubcompetitie.

Cock en ik waren in drie weken vrienden voor het leven geworden.

Velen zullen hem missen.
AUKE SCHOLMA
adscholma@hotmail.com